

Svajonių  
ROMANAI

*Istorinis*

CARLA KELLY

*Kur baigsis kelionė?*

2015 Nr. 4

Knygute.lt

**Carla Kelly**  
(Karla Keli)

**KUR BAIGSIS KELIONĖ?**

Romanas

Versta iš Carla Kelly, The Wedding Ring Quest ,  
2014

© Carla Kelly, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su  
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę  
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks  
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra  
visiškai atsitiktinis.

© Ignė Norvaišatė-Aleliūnienė, vertimas iš anglų  
kalbos, 2015

© Elena Lamsodytė, dizainas, 2015

© HQN, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2015

ISBN 978-609-406-978-9

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

# Pirmas skyrius

Visa savo esybe kapitonas Rosas Renis jautė: tai neeilinis grįžimas į Plimutą. Už jį gerokai išmintingesnis fregatos kapitonas – dabar jau miręs, kaip ir daugelis kitų bičiulių, – geriausiai tai apibūdino per vieną pašnekesį tolimojoje pasaulio pusėje, kai viena fregatų stabtelėjo pabendrauti ir perduoti laiškų.

Kalbėdamiesi ir valgydami per ilgai sūriame žaliame vandenyje mirkusių jautieną juodu aptarė paskutinius mūšius su prancūzais arba ispanais, priklausomai nuo to, kur nesibaigiančiame kare krypo tautos priešiškus. Jau seniai miręs kapitonas tąsyk pažvelgė Rosui tiesiai į akis ir pasakė:

– Kartais pergale tik per plauką geriau už pralaimėjimą.

Rosas, tada dar jaunas kapitonas, linktelėjo, bet vėliau susimąstė, ką, po velnių, tas vyras norėjo pasakyti. Trisdešimt šešiais pabūklais ginkluotai fregatai *Abu Kiras* lietingą dieną įplaukiant į Plimutą Rosą apėmė pralaimėjimo jausmas, nors turėjo šokinėti iš džiaugsmo. Jausmas stiprėjo nuo tada, kai jo laivui buvo įsakyta prisidėti prie konvojaus, plukdžiusio

Napoleoną su palyda iki Elbos, kurion sąjungi-  
ninkai jį ištrėmė 1814 metais. Trumpos kelio-  
nės iš Prancūzijos metu jis, stovėdamas savo  
kvarterdeke<sup>1</sup>, porą kartų stebėjo Bonapartą,  
plaukiantį kapitono Tomo Ašerio fregata *Drą-  
sioji*.

Rosas beveik neapkentė savęs, kam taip ža-  
vėjosi tuo vyru, bet ištremtasis imperatorius  
traukte traukė dėmesį. Kapitonas pastebėjo ir  
kitų žiūronus, nukreiptus į Napoleoną.

Kuo ilgiau stebėjo Napoleoną, tuo labiau  
stip-rėjo nerimas ir pralaimėjimo jausmas. Op-  
timistiško būdo vyras pajuto vis niūriau čiau-  
piąs lūpas. *Jis toks striukas ir drūtas*, – galvojo  
Rosas. – *Toks paprastas*. Tada jo pastebėjimai  
nukrypo į pavojingą teritoriją, kur nederėtų  
žengti nė vienam karininkui. *Kaip, po šimts,  
toks vyras sugebėjo vadovauti mano gyveni-  
mui net dvidešimt ketverius metus?* – pasijuto  
klausiąs savęs Rosas.

Mat taip ir buvo. Kol užaugo ištisa karta, Ro-  
sas plaukdavo ten, kur nurodydavo šitas tiro-  
nas, kaudavosi su prancūzų ir ispanų laivais,

---

<sup>1</sup> Denio dalis tarp pagrindinio stiebo ir kapitono til-  
telio (čia ir toliau – vert. pastabos).

dukart atsidūrė kalėjime, neteko kojos, surado tikrąją meilę ir ją prarado. Nors neva tarnavo vargšui karaliui Jurgiui III, kapitonas žinojo tą patį, ką ir kiti, tarnaujantieji Karališkajame jūrų laivyne, – jei ne Napoleonas, nebūtų ir karo. Jis tikriausiai taip ir nebūtų išplaukęs į jūrą kariniu laivu. Jei ne tas drūtas žmogelis, Rosas Renis greičiausiai būtų įsitaisęs paprastame prekybiniame laive.

– Tu sužlugdei mano gyvenimą, – sumurmėjo jis vieną tingią popietę, laivams artėjant prie Elbos, vos per dvylika kilometrų nutolusios nuo Toskanos. Jį girdėjo tik vairininkas, bet tas jau buvo pratęs prie kapitono murmėjimo.

Vis dėlto Rosas, šiaip jau optimistiškas ir racionalus, negalėjo savęs nepaprotinti. Ar tai tiesa? Karas baigėsi, todėl jis iškrėtė neregėtą dalyką – alkūnėmis atsirėmė į laivo turėklus. Išgirdęs suplakant bures jis pakėlė akis ir nusijuokė supratęs, kad ūmus nusižengimas drausmei atkreipė vairininko dėmesį ir jį išblaškė.

Susigėdęs Rosas atsitiesė ir įbedė į vairininką garsųį Renio žvilgsnį. Vairininkas skubiai pasitaisė. Rosas, nelinkęs trikdyti gerų jūrininkų, linktelėjo vyriškiui.

– Aš vėl taip pasielgsiu, Karteri, – ištarė jis ir

atsirėmė į turėklus. *Abu Kiras* plaukė toliau.

Būdamas ištikimas savo prigimčiai Rosas mintyse sudarė privalumų ir trūkumų sąrašą. Tiesa, gyvenimą jis praleido karo laivuose, bet juose tik-riausiai buvo įdomiau, nei malantis palei Anglijos ir Škotijos krantus, galbūt kartais nugabenant į Ameriką vytintų silkių, batų arba korsetų krovinį.

Jei laivynas nebūtų jo nuplukdęs į egzotiškąją Portugaliją, jis taip ir nebūtų pažinęs Inesos Veimiros, kurios meilė iki šiol kaitino širdį. Ir tikrai nebūtų susilaukęs sūnaus, šiuo metu laukiančio Plimute, – berniuko tokiais pat tamaisiais kaip jo, bet garbanotais plaukais, putliomis, į škotiškas nepanašiomis lūpomis ir rusva oda. Rudas akis Natanas paveldėjo iš mamos. Prisiminęs jų grožį Rosas ėmė ilgėtis Inesos Veimiros, kol įgimtas optimizmas apmaudą pavertė džiaugsmu dėl sveiko sūnaus.

Roso manymu, ir 1805 metais Trafalgaro mūšio metu prarasta koja nebuvo didelė ne-  
tektis. Laivo chirurgui pakako suknežintą koją  
nupjauti penkiais coliais<sup>2</sup> žemiau kelio. Nors  
buvo sunku ir teko ilgai gulėti Plimuto ligoni-

---

<sup>2</sup> 1 colis – 2,54 cm.

nėje, chirurgas Rosą patikino, kad kelią tebeturintis karininkas galės stovėti kvarterdeke ir tikėtis paaukštinimo. Taip ir nutiko.

Nereikia pamiršti ir ko gero didžiausios palaimos – nelemtas Napoleono karas Rosą Renį pavertė žmonių vedliu, tvirtu kaip uola vyru, kurio protingi sprendimai tokiems kaip jis fregatą *Abu Kiras* pavertė gerais namais. To pavyzdys – vairininkas. Kartą pakliuvę į kapitono Renio tvirtą, bet maloningą voratinklį vyrai jame likdavo ne vienerius metus, žinodami, kad pateko į geras rankas.

Taip pažvelgęs Rosas nusprendė, kad galbūt karas, viręs visuose septyniuose jūrose, išlydėjęs vieną šimtmetį ir pasitikęs kitą, nebuvo visai nelemtas. Kai fregata *Drąsioji* ir jos palyda nuleido inkarus žavingame Elbos uoste, jo širdis vėl buvo rami. Tiesa, karas su Napoleonu baigėsi ir Rosas žinojo, kad jam, patyrusiam kapitonui, Karališkasis jūrų laivynas ras darbo. Kaip tėvas jis norėjo nuplaukti į Plimutą ir pasimatyti su sūnumi. Dar nežinia, ar viskam pakaks jėgų, bet jis numanė, jog viskas bus gerai.

Kaip paaiškėjo, Rosas dėl visko buvo teisuus. Tiesa, grįžimą į Plimutą teko atidėti iki lapkričio, kadangi *Abu Kiras* ir kitos fregatos turėjo



toliau patruliuoti Lamanšo sąsiauryje. Nors žmonės Anglijoje džiūgavo, kad *Pabaisa* atsidūrė Elboje, Karališkasis jūrų laivynas laikėsi atsargumo ir tęsė patruliavimą jau saugesniuose vandenyse.

Hojai bei lichteriai<sup>3</sup> ir toliau zujo tarp seniai jūroje esančių laivų, tokių kaip *Roso*, gabendami laiškus. Dažną vakarą po vakarienės Rosas vėl ir vėl skaitydavo Natano laiškus vildamasis, kad sūnus taip pat elgiasi su jo siųstomis žinutėmis, kurias lydėdavo tik jūrininkui prieinami egzotiški daiktai: apelsinai bei citrinos, maldos kilimėlis iš Šiaurės Afrikos ir gouda iš Žemutinių provincijų<sup>4</sup>, skirta berniuką globojančiai *Modei Pričert*.

Gaila, kad šturmanas Benas Pričertas taip ir neišvydo Napoleono Elboje. Paskutinės kelionės iš Lamanšo sąsiaurio į Plimutą metu Rosas dar labiau nei įprastai ilgėjosi Beno. Tai šturmanas, savaip atstojęs jam tėvą, pasiūlė Rosui kūdikį iš Portugalijos nugabenti į Plimutą, pas Beno žmoną. 1804 metais, kai gimė Natanas,

---

<sup>3</sup> Baržų rūšys.

<sup>4</sup> Istorinis regionas, apimantis dabartinių Nyderlandų, Belgijos ir Liuksemburgo teritorijas.

Portą supurtė vienas žemės drebėjimų, dažnai pasitaikančių toje pakrantėje. Jis nebuvo toks stiprus kaip 1755-aisiais ištikusi nelaimė, bet uosto pirklio namai sugriuvo, žuvo visi gyventojai, išskyrus savaitės amžiaus kūdikį, kurį apsaugojo motinos kūnas.

Bent jau taip Rosui papasakojo netoliese gyvenusios vienuolės, kai jis grįžo į uostą praėjus savaitei po žemės drebėjimo ir prie griuvėsių vis šaukė Inesą vardu. Jis žinojo, kad po septynis mėnesius trukusios kelionės Baltijos jūra jį pagimdė jo vaiką. Bet daugiau nežinojo nieko. Nelaukta kelionė sužlugdė didelių vestuvių planus, jiedviem teko susituokti paskubomis, nes Inesa jau laukėsi. Bet toks jau tas Karališkasis laivynas, nesirūpinantis savo vyrais. Gerosios seserys priglobė kūdikėlį, kurį vėliau jam, dar teberaudančiam, atidavė.

Jos noriai augino jo vaiką, pramintą Natanu Tomu Fergiusonu Reniu, ir pakrikštijo jį kataliku, nes taip vienuolėms priimta. Kai po trijų mėnesių laivas *Bebaimė* buvo išsiųstas iš Porto į Plimutą remontuoti, vienuolės grąžino Nataną Rosui kartu su ožka.

Jis numanė, jog atsiras vienas kitas jūrininkas, žinosiantis, kaip pamelžti ožką, ir vyrai jo nenuvylė. Labiausiai jį sujaudino tai, kad laive

visi domėjosi jo sūnumi. Nestigo savanorių, pasižadavusių vaikštinėti su dieglių kamuojamu kūdikiu, kai Rosas krisdavo iš nuovargio. Pirmąsias angliškas lopšines sūnui atstojo jūreivių dainuškos, kurioms vieta tik laivo denyje.

Modė Pričert kūdikį pasitiko išskėstomis rankomis. Po dvejų metų jai teko vilktis našlės drabužius. Taigi nieko keisto, kad už krante gautą atlygį Rosas našlei Pričert, keturiems jos vaikams ir savo sūnui nupirko geresnį namą. Jis jai dosniai mokėdavo, kad augintų berniuką, kurį mato tik retkarčiais. Karui pasibaičius plaukdamas namo Rosas žinojo ir toliau remsiąs tą gerą moterį visą jos kelionę šioje žemėje, nes ji išgelbėjo jo sūnaus gyvybę.

Jo skola buvo kur kas didesnė. Kai Rosas išmoko šlubčioti su medine koja ir vėl stovėjo kvarterdeke, Benas Pričertas išgelbėjo jam gyvybę per grumtynes, nevertas nė eilutės *Laivyno kronikoje*. Jie buvo netoli Prancūzijos krantų, kai pasirodė didesnė prancūzų fregata. Pačiame mūšio įkarštyje Rosas denyje neteko pusiausvyros. Šturmanas šoko jo sulaikyti ir jam teko mirtina skeveldra, kuri kapitoną būtų perrėžusi pusiau. Kol gyvas Rosas bus skolin gas abiem Pričertams.

Jis nesitikėjo, kad šįkart plaukiant į Plimuto uostą užplūs tokia melancholija. Apimtas nostalgijos Rosas pats vairavo *Abu Kirą* mėgaudamasis kiekviena akimirka. Jis žvilgtelėjo į namus, kylančius šlaitais aukštyn, tolyn nuo miesto centro, ir susimąstė, ar Natanas mato. Pernai apsilankęs sūnui padovanojo žiūroną. Galbūt po kelerių metų įteiks ir sekstantą. Modė minėjo, kad jis linkęs į matematiką.

Pasikliovęs persidirbusiu uosto kapitonu – tuo metu grįžo daug laivų – jis nuleido inkarą ir nužvelgė chaotišką tvarką *Abu Kiro* deniuose. Laivą nurodyta suremontuoti ir atnaujinti. Po dviejų mėnesių išplauks, tik dar nežinojo, kur. Dviejų mėnesių atostogos krante – tokiomis ilgomis jis nesidžiaugė nuo pat Amjeno taikos 1802m.

Pats nustebęs dėl parodyto nenoro Rosas perdavė laivą pirmajam padėjėjui, patikinęs, kad po dienos ar dviejų grįš išspręsti problemų dėl sausų dokų. Jis žinojo, kad jo jūrininkai taip pat trokšta palikti *Abu Kiro* denį. Turintieji namus grįš į juos. Kiti sukiosis palei dokus, leis pinigus ir po dviejų mėnesių apsidžiaugs jį išvydę, jei nebus pervilioti į kitą laivą, kuriame trūks įgulos.

Vyriausiojo bocmano padėjėjas pasišovė pats

persviesti jį per bortą, o tai galima pavadinti tik noru įsiteikti. Kadangi visų akys smigo į jį, Rosas kaip įmanydamas stengėsi kuo oriau nusileisti virvėmis, o ši užduotis nelengva turint tik vieną su puse kojos. Saugiai įsitaisęs barkase<sup>5</sup>, kuris turėjo nuplukdyti į krantą, jis nusiėmė skrybėlę ir įgulai atidavė pagarbą. *Tik du mėnesiai*, – priminė sau pajutęs, kaip akyse kaupiasi nepažįstamos ašaros.

Nors krante laukė vežikai, galėję nuvežti jį į bet kurią Plimuto vietą, Rosas rankos mostu atsisakė jų paslaugų. Norėjo pats pareiti nuo uosto iki Modės Pričert namo. Žinojo, kad įvairių išbandymų patyrusią koją pradės skaudėti dar nepasiekus tikslo, bet reikėjo progos prasisvaikščioti krante. Kitose Anglijos vietovėse, nutolusiose nuo jūros, gatvėse svirduliuojančius vyrus tikriausiai suimtų sargyba. Tik ne Plimute, uoste, kuriame žmonės supranta, kad vyrams reikia iš naujo išmokti vaikščioti lygiu, nesvyruojančiu ir nesiūbuojančiu paviršiumi.

Medinė koja savaip kėlė nepatogumų, bet jis greitai pasiekė Floros gatvę, kurioje rikiavosi dailūs pastelinių spalvų nameliai. Rosas kaip

---

<sup>5</sup> Didžiausia irklinė valtis laive.

visada kurį laiką pastovėjo svarstydamas, kiek pasikeitė sūnus. Natanui dabar dešimt. Niekas nežinojo tikslios berniuko gimimo datos, nes prieš žemei Porte sujudant nespėta nieko užregistruoti. Prieš kelis susitikimus juodu išsirikino birželio 7d. – netikėtas malonus sutapimas, nes tą dieną buvo ir Roso gimtadienis.

Kai jis paklausė sūnaus, kodėl šis nori švęsti kartu, Natano atsakymas patvirtino, kad net toli nuo protėvių žemės gyvenantis škotas taupumo nepamiršta.

– Paprasta, tėt, – pasakė jam sūnus. – Toks sprendimas geras. Pyragą valgysime tik kartą metuose, užtat dvigubai daugiau.

Tai buvo tobulas atsakymas. Natane, kurio mama, apsunkusių migdolo formos akių Portugalijos duktė, labai mėgo pyragus, puikiai derėjo Damfrisas ir Portas.

– Dvigubai daugiau, – pritarė Rosas.

Kadangi karas buvo pasibaigęs, šįkart jis turėjo planą – prieš akis driekėsi ilgos atostogos, besitęsiančios iki pat Kalėdų. Juodu turėjo išvykti į Damfrisą, kur su vyru chirurgu gyveno vyresnė Roso sesuo....